

PRVO POGLAVLJE

Kayla Green pojača jačinu svoje omiljene plejliste i tako isključi zvuk prigodne glazbe i smijeha koji su dopirali ispod zatvorenih vrata ureda.

Mrzi li samo ona ovo doba godine?

Valjda postoji još *netko* negdje tko misli što i ona?

Netko tko ne očekuje da će Božić biti sretan ili bijel?

Netko tko zna da je imela otrovna?

Mrko je promatrala kako meke pahuljice lijeno lebde pred staklenim zidom, koji je sačinjavao dvije strane njezina lijepa ureda. Nije sanjerala o bijelom Božiću, ali čini se da će ga svejedno dobiti.

Daleko ispod nje ulice Manhattana bile su krcate turistima koji su za praznike željeli uživati u blagdanskome izgledu New Yorka. Golemi bor svjetlucao je ispred Rockefellerova centra, a rijeka Hudson blistala je u daljini kao srebrnosiva vrpca koja iskri na zimskoj svjetlosti.

Okrene leđa snijegu, boru i rasvijetljenim neboderima pa se usredotoči na monitor.

Tad se vrata otvore i pojavi se Tony, njezin parnjak u Zabavi i sportu, s dvije čaše šampanjca.

Skine slušalice. »Koji genij bira muziku tamo?«

»Ne sviđa ti se?« Prvi gumb na košulji bio mu je otkopčan, a sjaj u očima dao je naslutiti da mu ovo nije prva čaša šampanjca. »Zato se skrivaš u uredu?«

»Tražim unutarnji mir, ali pomirit ću se i s vanjskim, pa daj zatvori vrata kad izlaziš, to bi bilo super.«

»Daj, Kayla! Slavimo najbolju godinu dosad. Britanska je tradicija napiti se, pjevati jezive karaoke i očijukatati s kolegama.«

»Tko ti je to rekao?«

»Gledao sam *Dnevnik Bridget Jones*.«

»Aha!« Od glazbe ju je zaboljela glava. Uvijek isto u ovo doba godine. Ono stezanje u želucu od panike. Bol u grudima koja ne popušta do dvadeset šestog prosinca. »Tony, jesi li nešto trebao? Jer bih rado nastavila s poslom.«

»Danas je uredska zabava. Ne možeš raditi prekovremeno.«

Njoj je ovo bila savršena večer za prekovremeni rad.

»Jesi li gledao *Božićnu pjesmu*? Ili čitao knjigu?«

Na stolu ispred nje pojavi se čaša šampanjca. »Šacam da u ovom scenariju nisi Majušni Tim, pa si ili Scrooge ili jedan od duhova.«

»Ja sam Scrooge, ali nemam onakve neukusne spavačice.« Ne mareći za šampanjac, Kayla pogleda kroz vrata. »Je li Melinda ondje?«

»Posljednji put je viđena kako šarmira direktora Pustolovnih putovanja, koji te cijele večeri tražio kako bi ti osobno zahvalio za nevjerojatno uspješnu godinu. Otkako si preuzela taj projekt, rezervacije su skočile dvjesto posto. I ne samo to, nego je zbog tebe njegova slika izašla na naslovnici časopisa *Time*.« Podigne čašu, a usta iskrivi u osmijeh. »Dok ti nisi došla u New York, ja sam bio glavna zvijezda. Brett mi je govorio kako ću ih sve uskoro gledati odozgo. Bio sam na putu da postanem najmlađi potpredsjednik kojeg je tvrtka ikada imenovala.«

U glavi joj se uključio alarm. »Tony...«

»A sada će ta titula vjerojatno dopasti tebe.«

»Ti si i dalje glavna zvijezda. Radimo u različitim odjelima. Možemo li o tome razgovarati sutra?« Kayla zaroni u torbu po neki izvještaj i poželi da se može uvući u nju i zatvoriti je do siječnja. »Zbilja imam puno posla.«

»Toliko posla da ne možeš malo tješiti moj ego?«

Gledala je šampanjac. »Oduvijek smatram da su ljudi sami odgovorni za svoj ego.«

Tiho se nasmijao. »Da je to bilo tko drugi rekao, mislio bih da mi daje neke signale, ali signali nisu tvoj stil, ne? Ti za to nemaš vremena. Kao što nemaš vremena za zabave, ili večeru ili piće poslije posla na putu kući. Nemaš vremena ni za što drugo *osim* posla. Kayli Green, pomoćnici potpredsjednika za Turizam i ugoštiteljstvo, sve se vrti samo oko idućeg posla. Shvaćaš li da se ljudi u uredu klade ideš li u krevet s mobitelom?«

»Naravno da idem u krevet s mobitelom. Ti ne?«

»Ne. Katkad idem u krevet s ljudskim bićem, Kayla. S nekom seksi golom ženom. Katkad zaboravim na posao i uživam u noći zaista nevjerojatnog seksa.« Gledao je u nju, poruka nije mogla biti jasnija i Kayla požali što nije bila zaključala vrata ureda.

»Tony...«

»Sad ću vjerojatno ispasti totalna budala, ali...«

»*Molim te*, nemoj.« Zaključivši da će joj vjerojatno trebati obje ruke, Kayla odustane od potrage za izvještajem. »Vrati se na zabavu.«

»Ti si najprivlačnija žena koju sam ikada upoznao.«

Joj, sranje.

»Tony...«

»Kad si došla iz Londona ravno na mjesto pomoćnice potpredsjednika, priznajem da sam bio spreman mrziti te, ali sve si nas očarala svojim slatkim britanskim forama, a Bretta si očarala ubojitim poslovnim instinktom.« Nagnuo se naprijed. »A očarala si i *mene*.«

Kayla pogleda čašu u njegovoj ruci. »Koliko si ih već popio?«

»Nekidan sam te gledao kako držiš prezentaciju klijentu u dvorani uprave. Ti nikad ne stojiš mirno.«

»Bolje razmišljam u hodu.«

»Da, hodaš naokolo u toj uskoj suknji koja ti ocrtava dupe, u štiklama od kojih se vide kilometri nogu, i cijelo vrijeme sam mislio, *Kayla Green ima najbistriji mozak u branši, ali bome i odlične noge...*«

»Tony...«

»... i ne samo što ima te odlične noge, nego i krasne zelene oči koje čovjeka mogu ubiti s petsto metara.«

Zapilji se u njega, a zatim odmahne glavom. »Ne, ne ide. Još si živ, tako da nemaš pravo. Sad se vrati na zabavu.«

»Ajmo odavde, Green. K meni. Bit ćemo sami ti, ja i moj superveliki krevet.«

»Tony...« Nastojala je unijeti pravi ton u glas. Odrješit, profesionalan i nimalo zainteresiran. »Shvaćam koliko hrabrosti treba da iskreno govoriš o svojim osjećajima, pa ću biti jednako otvorena.« *No, dobro, ne baš, ali otvorena koliko ide.* »Osim činjenice da se nikada ne bih zblížila s kolegom jer bi to bilo neprofesionalno, ja sam ti očajna s vezama.«

»Ti nisi očajna ni u čemu. Čuo sam Bretta ovaj tjedan kako govori klijentu da si pravi as.« U glas mu se uvukla natruha gorčine i ona uzdahne.

»Je li o tome zapravo riječ? O konkurenciji? Jer iskreno, kad ti je Brett govorio kako ćeš sve uskoro gledati odozgo, nije mislio da ćeš u mom slučaju to tako doslovno shvatiti.«

»Strastveni divlji seks, Kayla, samo noćas.« On digne čašu. »Sutra ne postoji.«

Što se nje tiče, jedva je čekala da bude sutra. »Laku noć, Tony.«

»Zbog mene bi mogla zaboraviti na mejlove.«

»Nisam na mejlove zaboravila ni zbog jednog muškarca.« Ta joj deprimantna činjenica nije nimalo popravila raspoloženje. »Pijan si i ujutro ćeš požaliti zbog ovoga.«

On sjedne na njezin stol i spljošti hrpu obračuna koji čekaju potpis. »Mislio sam da radim iz petih žila, a onda sam upoznao tebe — Kaylu Green, genija odnosa s javnošću, čije štikle nikad ne naprave krivi korak.«

Pokušala je izvući obračune. »Moja štikla će ti završiti u guzici ako se ne makneš s mojih papira.«

»Guzici? Mislio sam da vi Britanci kažete rit.«

»Guzica, rit — nazovi to kako hoćeš, ali mi se makni sa stola. I sad idi kući prije nego što laneš nešto pred nekim važnim.« Htjela je ustati i doslovce ga izbaciti, ali joj lakne jer su se vrata otvorila i uđe njezina osobna tajnica.

Stacy pogleda praznu čašu u Tonyjevoj ruci. »E, Tony — Brett vas traži. Nova poslovna prilika. Kaže da ste vi pravi čovjek za to.«

»Zbilja? U tom slučaju...« Tony pokupi Kaylinu netaknutu čašu i krene prema vratima. »Ništa me neće spriječiti da radim. Užitek svakako neće.«

Stacy ga uzdignutih obrva pogleda kako odlazi. »Što ga je spopalo?«

»Dvije boce šampanjca, rekla bih.« Kayla se primi za glavu i tupo zagleda u monitor. »Brett ga zaista traži?«

»Ne, ali si izgledala kao da ćeš ga udariti, a nisam htjela da provedeš Božić u zatvoru. Čujem da je hrana očajna.«

»Ti si neponovljiva i čeka te debeli bonus.«

»Već si mi dala debeli bonus. Kupila sam si ovu majicu.« Stacy se zavrti poput balerine i zasvjetlucaju crne šljokice. »Kako ti se sviđa?«

»Krasna je. Samo nemoj stajati preblizu hobotnice Tonyja.«

»Meni je sladak.« Stacy porumeni. »Oprosti. Nisam to trebala reći.«

»Zgodan ti je?« Kayla se zagleda u vrata koja su maloprije propustila Tonyja i zapita se što s njom ne valja. »Ozbiljno?«

»Svima je. Svima osim tebi, očito, ali to je zato što previše radiš i ne primijetiš. Zašto ne dođeš na proslavu?«

»Svi će brbljati o praznicima. Dobro razgovaram o poslu, ali ne znam to o djeci, ljubimcima i bakama.«

»Kad smo već kod posla, imamo potencijalni novi zadatak. Sutra dolazi neki tip da nam objasni. Brett te zove na taj sastanak.«

Kayli je laknulo zbog promjene teme, pa je živnula. »Koji tip?«
»Jackson O'Neil.«

»Jackson O'Neil.« Pokopala je po mozgu. »Generalni direktor Lagodnih padina. Imaju nekoliko luksuznih hotela za zimske sportove. Uglavnom u Europi. Zermatt, Klosters, Chamonix. Impresivan životopis, vrlo uspješan. Što s njim?«

Stacy je zurila u nju. »Kako ti to sve znaš?«

»Dok drugi izlaze, ja radim to.« Utipkala je *Jackson O'Neil* u tražilicu. »Žele da mi radimo s njim? Mogu nazvati nekoga u Londonu.«

»Nije u Europi. I nije riječ o Lagodnim padinama. Prije godinu i pol stavio je svoje mjesto u mirovanje, tako da se može vratiti u SAD i usredotočiti se na obiteljski posao.«

»Zbilja? Kako sam to propustila?« Kayla je pogledala fotografije koje su joj se pojavile na ekranu. Jackson O'Neil bio je bar dvadeset godina mlađi nego što je zamišljala. Umjesto uobičajene korporativne profilke, našla je fotografiju njega kako skija niz padinu koja izgleda okomita. Zavrtjelo joj se od toga nagiba. »Je li to Photoshop?«

Stacy joj se nagne preko ramena da pogleda i zadovoljno uzdahne. »Taj je čovjek fakat seksi. Sto posto pije martini s votkom, mućkan, a ne promiješan. Ovo nije Photoshop. Sva su tri brata skijaši. Tyler je bio u američkoj reprezentaciji dok se nije ozlijedio. Vječno se bacaju s neke litice ili nečega.«

»Znači, bolje da ne spomenem kako mi se vrti na vrhu Empire Statea.« Kayla zatvori fotografije. »Lagodne padine je uspješna tvrtka i brzo raste. Zašto se ne bavi njome?«

»Zbog obitelji. Obitelj O'Neil ima skijalište u Vermontu, Snježni kristal.«

Obitelj. Najrazornija sila na svijetu. »Nikad čula.«

»Valjda nas zato i zove u pomoć.«

»Ako je htio voditi obiteljsku tvrtku, zašto to nije odmah učinio nego prvo išao osnivati svoju?« Klikala je po stranici Snježnog kristala i gledala slike. Velik hotel u alpskom stilu i brvnare

smješteni u šumi. Par koji se zaljubljenost smiješi iz konjskih saonica. Nasmijane obitelji koje se sklizu na zaleđenome jezeru. Brzo se vrati na slike brvnara. »Možda ti voli izazove.«

»Sigurno će ti reći na sastanku. On je tražio da dođeš. Vidio je što si učinila s Pustolovnim putovanjima.«

Kayla je zurila u brvnare i pomislila kako izgledaju spokojno. »Žele da im napravimo kampanju za tvrtku?«

»Brett misli da je posao naš ako sutra impresioniraš Jacksona O'Neila.«

»Onda bi bilo bolje da ga impresioniram.«

»Sigurno hoćeš.« Zastane. »Jesi li ikada skijala?«

»Ne baš. Mislim, nisam nikada baš stavila skije na noge, ali sam se prošli tjedan poskliznula na snijegu ispred Bloomingdalesa. Osjećala sam se kao da će mi želudac izaći na usta. Valjda se slično osjećaš kad skijaš.«

Stacy se nasmije. »Roditelji su me odveli u Vermont kad sam bila mala. Sjećam se samo leda. Čak su i stabla bila zaleđena.«

»To je savršeno, jer ja volim led.«

»Da?«

»Itekako! Osobito ako je zdrobljen u margariti ili u obliku labuda na sredini švedskog stola, ali mogu preživjeti i led pod nogama, ako zatreba. Ne brini se, Stacy. Pomažem im promovirati tvrtku, ne idem onamo na odmor. Kad sam radila onaj afrički safari, jesam li morala grliti lavove? Nisam.« Kayla osjeti poznato uzbuđenje, koje je pratilo svaku novu poslovnu mogućnost. Strah od groznog božićnog razdoblja ublažilo je saznanje kako sada ima legitiman razlog da se zatrpna poslom. Preživjet će, kao i uvijek, i nitko neće ništa primijetiti. »Budi srce i iskopaj što više informacija o Snježnom kristalu i obitelji O'Neil, osobito o Jacksonu. Želim znati zašto je posao u uspješnom biznisu stavio u mirovanje i zašto ide kući voditi neko mjesto koje ne mogu naći na karti.«

»Sve ćeš imati ujutro.« Brza i učinkovita, Stacy nešto pribilježi. »Možda bi se trebala odmoriti, Kayla. Zaboravljaš da je Božić!«

»Ne zaboravljam.«

Pokušava zaboraviti već petnaest godina. *Nema tu zaborava.*

Kad god bi izašla iz stana ili ureda, uvijek bi spustila glavu i odvrćala pogled sa svjetlucavih izloga i treperavih svjetala, ali nije pomagalo.

Stacy posloži one obračune. »Jesi li sigurna da se ne želiš predomisлити i s nama otići u posjet Djedu Mrazu?«

Bilo joj je kao da joj netko želi prepiliti trbuh.

S mukom otvori ladicu, izvuče tablete protiv žgaravice i odmah proguta dvije. Pitala se bi li je cijela doza obeznanila do poslije Božića.

»Oprosti, ne mogu, ali hvala za poziv.«

»Bit će ukrašenih borova, patuljaka...«

»Joj, jadna ti!«

»Zašto jadna ja? Ja volim Božić.« Stacy je zbunjeno pogleda.
»Ti ne?«

»Obožavam Božić. Totalno sam nesretna da ne stignem. Misli sam jadna ja, ne jadna ti.« Toliko se smiješila da ju je čeljust zaboljela. »Misli na mene dok se družiš s patuljcima.«

»Možda bi ipak mogla doći razgovarati s Djedom Mrazom. Daš mu svoj popis želja: *dragi Djedice, molim te, daj mi posao za Snježni kristal, skupa s golemim budžetom, a kad si već pritom, molim i golog Jacksona O'Neila. Ne moraš se truditi oko zamatanja.*«

Ona je za Božić željela samo da to sve prođe čim prije.

Sjećanja su silovito navrla, pa je naglo ustala i otišla do prozora. Svagdje oko nje bilo je podsjetnika na Božić, pa se vrati za stol i opet sjedne, zaklinjući se da će iduće godine uplatiti put na Antarktiku. Gledati kitove. Kitovi ne slave Božić, jelda?

Zazvoni telefon, pa ona odahne. *Hvala nebesima!*

Stacy se odmah uozbilji i posegne preko stola, ali Kayla je zaustavi.

»Ja ću. Čekam da me nazove direktor Ekstremnih stremljenja. Ne bih baš da ga zagluši zvuk praporaca, zvončića ili što to već zvrnda ondje, pa se ti lijepo vrati na zabavu i zatvori vrata za

sobom. Svima reci da me nisi vidjela.« Pričeka da Stacy izađe, pa zastenje, nagne se naprijed i udari glavom o stol. »Božić. Jezivo jedno sranje od Božića. Molim te, završi brzo ove godine ili će mi trebati i zadnji okrhak leda u Vermontu da hladi alkohol koji kanim popiti.« Duboko udahne, uspravi se, odlijepi kosu s lica i podigne slušalicu. »Olivere?« Bojala se da će čuti njezin očaj, pa opet zalijepi osmijeh za lice, sretna što ovo nije videokonferencija. »Kayla ovdje. Baš mi je drago da se čujemo. Kako je? Čitala sam poslovni plan za iduću godinu. Odlično!«

Ovo, pomisli, ovo mi ide.

Božić ne. Djed Mraz ne. Uspomene ne.

Samo posao.

Bude li se zatrpala poslom i koncentrirala na to da dobije posao za O'Neila, uskoro će sve to proći.

»Kvragu, kakve su to budalaštine?« Osamdesetogodišnjak Walter O'Neil, pun energije, kao da je upola mlađi, udari šakom o kuhinjski stol, dok je njegov unuk Jackson sjedio zavaljen u stolicu, držao jezik za zubima i obuzdavao svoju narav.

Svaki je sastanak bio takav.

Svaka se njihova bitka vraćala na istu temu.

Zato nije htio raditi s obitelji. Tu ništa nije bilo posao, a sve je bilo osobno. Nije bilo poduzetničke slobode. Svaka naznaka nove ideje zatirala se u korijenu. Izgradio je vlastitu uspješnu tvrtku ni iz čega, a sada se osjećao kao balavac koji pomaže vikendom u dućanu.

»To se zove odnosi s javnošću, deda.«

»To se zove bacanje novca. Ja to ne bih tako radio, a ne bi ni tvoj otac.«

Osjeti udarac duboko u trbuhu. Jackson razmijeni pogled s bratom, no prije nego što je ijedan od njih odgovorio, nešto se razbilo. Baka je sva jedna gledala u krhotine pladnja.

Štene zacvili i skloni se ispod stola.

»Babica«, Jackson skoči na noge, zaboravivši na svoje nevolje, ali majka je bila brža.

»Ne brini se, Alice. Taj mi se pladanj ionako nikada nije sviđao. Rugoba. Počistit ću.«

»Inače nisam šepRTLja.«

»Cijelo jutro već pečeš. Sigurno si preumorna.« Prijekorno pogleda tasta, koji je bijesno zurio u nju bez kajanja.

»Što? Hoćeš reći da ne smijem spomenuti Michaela? Hoćemo li se svi ponašati kao da se ovo ne događa? Pomest ćemo uspomenu na njega kao mrvice pod tepih?«

Jackson nije znao što mu je gore vidjeti — inače krepku baku ovako potuljenu ili tu sjenu u majčinu pogledu.

»Daj mi pomogni ukrasiti medenjake.« Vabila je i tješila, da svi budu sretni, i ignorirala mrkog tasta, pa je začas navela Alice da sjedne pred hrpu svježih ispečenih medenjaka i razne zdjelice obojane glazure.

Tyler je sjedio za drugim krajem stola, nemiran i nestrpljiv. »Mislio sam da će ovo biti obiteljski sastanak, a ne obiteljska svađa.«

»Svađa?« Alice zabrinuto pogleda Elizabeth. »Svađaju li se oni?«

»Naravno da ne. Ljudi samo govore što im je na duši.«

»Obitelji bi se trebale držati skupa.«

»Skupa smo, Alice. Zato je i tako bučno.«

»Rado ću smanjiti broj.« Tyler napola ustane, ali ga Jackson prekori pogledom.

»Sjedni. Nismo gotovi.«

»Ja jesam.« Uvijek se protivio autoritetu, ali nakon što je dobro pogledao brata i vidio kako se ovome ocrtava čeljust, sjedne. »Sjeti me, zašto sam došao kući?«

»Jer imaš kćer«, zagrmio je Walter. »I obaveze. A dođe trenutak kad čovjek ne može samo juriti po padinama i ganjati ženske.«

»Ti si me učio juriti po padinama. Dao si mi gene i skije i pokazao mi što da učinim s njima.«

Jackson se pitao kako će zaboga upravljati tvrtkom kad njegovo »osoblje« ima više tereta od prosječnog tankera.

»Moramo se držati razgovora o poslu.« Njegov ton svima im privuče pozornost. »Tyler, moraš pomoći Brenni s programom zimskih aktivnosti.« Tu se kuhao još jedan problem. Činilo mu se da Brenna nije presretna što se Tyler vratio u Snježni kristal, a gotovo je bio siguran da zna i zašto.

Pričekao je da majka stavi zdjelu bijele glazure na stol i doda baki lopaticu.

Alice se posveti poslu, a Elizabeth se pozabavi krhotinama na podu.

Jackson se osjećao kao da bosih nogu hoda po njima.

»Kanim ovo pretvoriti u uspješnu tvrtku, ali zato moram unijeti neke promjene.«

Djed ga je mrko gledao. »Bila je sasvim uspješna i kad sam je ja vodio i kad ju je tvoj otac vodio.«

Ne, nije. Bilo mu je navrh jezika da iznese istinu o stanju tvrtke, ali onda ugleda kako se majčini prsti stežu oko metle. *Zna li ona kakav je kaos njegov otac ostavio za sobom?*

Trebao im je odmah reći, pomisli, a ne ih nastojati zaštititi. Da je to učinio, možda mu se sada ne bi suprotstavljali.

Jackson pogleda djeda. »Došao sam kući upravljati tvrtkom.«

»Nitko te nije molio.«

Elizabeth se uspravi. »*Ja* sam ga molila.«

»On nam ne treba.« Walter je udario šakom o stol. »Trebao je ostati gdje je i bio, voditi svoju fićfiričku firmu i glumiti velikog šefa. Ja sam mogao voditi firmu.«

»Ti imaš osamdeset godina, Walter. Trebao bi se smiriti, a ne opterećivati se. Daj jedanput u životu progutaj ponos i prihvati pomoć koja ti se nudi.« Elizabeth pokupi komadiće porculana. »Trebao bi biti zahvalan što je došao kući.«

»Nisam zahvalan! Posao treba donositi novac. A on ga samo troši.«

Jackson se nije micao, zadržavao je ljutnju koja je tinjala. »To se zove ulaganje.«

»To se zove bacati novac.«

»To je moj novac, kvragu.«

»U mojoj kuhinji nećeš psovati, Jacksone O'Neilu!«

»A za koji kurac ne?« Tyler je bio nemiran kao zvijer u kavezu. Jackson je znao da njegov brat mrzi biti zarobljen u kući, i to samo malo manje nego što je mrzio autoritet. Htio je samo skijati što brže može, a otkako mu je ozljeda prekinula karijeru, raspoloženje mu je bilo nepredvidljivo.

»Nemoj izazivati djeda, Tylere.« Majka razbijeni pladanj baci u smeće. »Skuhat ću čaj.«

Jackson je htio istaknuti da im ne treba čaj nego suradnja, ali se sjeti da majka uvijek kuha čaj i peče kolače kad je pod stresom. A pod stresom je već osamnaest mjeseci. »Odlična ideja, mama.«

»Ako očekujete od mene da tu sjedim, trebat će mi nešto mnogo jače od čaja.« Tyler uzme još jedno pivo iz hladnjaka i drugo baci bratu.

Jackson ga uhvati jednom rukom. Znao je da je Tyleru, unatoč ovom izvanjskom prividu nebrige, jednako teško kao i njemu. Bilo mu je teško što će možda izgubiti Snježni kristal. Bilo mu je teško jer djed ne želi prepustiti uzde.

Jackson se upita je li pogriješio što se vratio.

Ali onda ugleda bakino izbrazdano, napeto lice i majku kako se posebno jako usredotočila na glaziranje medenjaka, pa shvati da nikako nije mogao ostati gdje je bio.

Djed ga možda ne želi ovdje, ali bilo je jasno da ga trebaju.

Gledao je kako se mama uzvrtjela da nađe utjehu u ritualu brige za druge. Stavila je tanjur netom ispečenih zvjezdica od cimeta nasred izribanog stola od borovine i provjerila kako napreduje kruh koji se pekao u pećnici.

Miris mu je prizvao uspomene iz djetinjstva. Velika gostoljubiva kuhinja oduvijek je dio njegova života. Sada je glumila dvoranu za sastanke, a njegova naporna, pomalo nepodnošljiva, znatiželjna i draga obitelj bila je upravni odbor. Dvoje osamdesetogodišnjaka, uciviljena udovica, brat pustolov i uzbuđeno štene koje se ne da odgojiti.

Da mi se je teleportirati!

Majka mu pokraj piva stavi šalicu s čajem i on osjeti griznju savjesti što je poželio vratiti se u stari ured s iskusnom ekipom, gdje mu je pozornost zaokupljao samo posao. Sad se to vrijeme činilo tako daleko. Život mu se promijenio. Trenutačno nije bio siguran je li se promijenio nabolje.

»Promjene koje smo uveli donijet će korist, ali moramo obavijestiti ljude o tim promjenama. Zaposlit ću tvrtku za odnose s javnošću i platit ću je iz vlastita džepa.« S obzirom na financijsko stanje Snježnog kristala, nije imao drugog izbora. »Budem li bacao novac, bacat ću svoj novac.«

Djed je frknuo u znak negodovanja. »Ako si spreman baciti vlastiti novac, onda si još gluplji nego što sam mislio.«

»Zapošljam stručnjaka.«

»Misliš, nekoga izvana«, cokne Walter. »Možda bi trebao razgovarati s braćom prije nego što odlučuješ o obiteljskoj firmi.«

»Sean nije ovdje.«

»Zato što ima dovoljno pameti u glavi da upravljanje prepusti drugima. Samo kažem da bi trebao znati što se događa.«

»Doći će kući za Božić. Onda ću razgovarati s njime.« Jackson se nagne naprijed. »Trebam nekoga tko će Snježnom kristalu privući onu pozornost koju zaslužuje. Moramo povećati broj noćnja. Trebaju nam glave na jastuku.«

»Je l' se ti tu nešto dokazuješ? Jer to si već obavio kad si bio veliki šef sa fićfirićkom firmom i fićfirićkim autima.«

Promjena, pomisli Jackson. *Oni mrze promjene.*

Djed je razumio samo izravnost, pa mu je izravno i rekao.

»Ostavimo li sve kako jest, ostat ćemo bez tvrtke.«

Baka prolije malo glazure po stolu, majka još jače probljedi, a divlji pogled iz djedovih plavih očiju zažari se na tom osunčanom, naboranom licu.

»Ovo je skijalište u našoj obitelji već četiri naraštaja.«

»A ja ga pokušavam zadržati u obitelji za još četiri.«

»Tako što ćeš potrošiti cijelo bogatstvo na neku fićfiričku njujoršku firmu koja Vermont ne zna pronaći ni na karti? Što oni znaju o našem poslu?«

»Svašta. Imaju odjel koji je specijaliziran za putovanja i ugoštiteljstvo, a žena koja je šefica toga zna što radi. Jesi li čuo za Pustolovna putovanja?« Jackson se nagnuo naprijed. »Propadali su dok ih Kayla Green nije preuzela. Uspjela je natjerati sve ključne ciljane medije da ih spomenu.«

»Žargon«, promrmljao je Walter. »I što je ona? Čarobnjak?«

»Ona je stručnjakinja za odnose s javnošću. Vrhunska. Ima kontakte po medijima o kojima mi drugi možemo samo sanjati.«

»Nije ona jedina koja ima kontakte po medijima.« Walter puhne kroz nos da pokaže što točno misli o vještinama Kayle Green. »Kuglam s Maxom Rogersom, urednikom *Vjesnika Snježnog kristala*, već dvadeset godina. Želim li da nešto objavi, zamolim ga.«

Vjesnik Snježnog kristala!

Jackson nije znao bi li se smijao ili šakom probio stol.

Iščupati djedu upravljanje Snježnim kristalom iz ruku bilo je ravno pokušaju da izgladnjelom lavu izvučeš svježije meso iz ralja.

»Mjesne novine su super, ali nama treba vidljivost u svim nacionalnim i svjetskim medijima...« Zaustio je da doda i *na društvenim mrežama*, ali je odlučio da to neće spominjati. »Odnosi s javnošću ne znači samo razgovarati s novinarima i mi moramo gledati dalje od *Vjesnika Snježnog kristala*.«

»Dalje ne znači bolje.«

»Ne, ali kratkovidnost može dovesti do bankrota. Moramo se proširiti.«

»Zvučiš kao da smo tvornica!«

»Nismo tvornica, ali smo tvrtka. Tvrtka, deda.« Jackson protrlja čelo prstima da smanji pulsiranje migrene. Bio je navikao na to da uđe u ured i da se posao obavi. Više ne. Ne s rođenom obitelji jer je tu trebalo misliti na osjećaje.

Shvati da će svi jedino reagirati na grube činjenice. »Važno je da shvatite kako trenutčno stojimo...«

Majka gurne tanjur prema njemu. »Pojedi medenjaka.«

U času kad im je kanio otkriti koliko im je budućnost crna, Jackson se nađe kako zuri u tanjur nasmijanih djedamrazova od medenjaka. Ne bi izgledali tako prokleta veseli da znaju koliko im je budućnost nesigurna.

»Mama...«

»Već ćeš ti to srediti, Jackson. Ti ćeš učiniti što treba. Kad smo već kod toga, Waltere,« — ton joj je bio vedar — »jesi li bio kod doktora zbog onog bola u prsima? Jer danas te ja mogu odvesti.«

Walter se namrštio. »Istegnuo sam neki mišić cijepajući drva. Nije to ništa.«

»Ne sluša.« Alice zarije lopaticu u zdjelu s glazurom. »Stalno mu govorim da trebamo usporiti za vrijeme seksa, ali on me ignorira.«

»Isuse, babica!« Tyler se promeškolji s nelagodom, a baka dignu pogled sa kekse u ruci. U očima joj se vidjelo nešto od one stare iskre.

»Pazi na rječnik. I što je tebi? Ti misliš da je seks samo za mlade? I ti se seksaš, Tyler O'Neilu. Itekako, ako je vjerovati tračevima.«

»Da, ali ne razgovaram o tome sa svojom bakom...« Tyler osovi na noge. »Oдох ja. Ovo je maksimum druženja s obitelji koji mogu podnijeti u jednom danu. Idem juriti po padinama i ganjati ženske.«

Znajući da nije problem u Tyleru, Jackson ga pusti bez rasprave.

Ugleda majčin pogled i pročita poruku u njemu.

Upozoravala ga je da malo popusti djedu.

Vrata su se zalupila za Tylerom i baka se lecne. »Bio je divlji dečko i sad je divlji muškarac.«

»Nije on divlji.« Elizabeth pretoči mlijeko u lijep točkast vrč. »Samo još nije poslije ozljede pronašao svoje mjesto u svijetu. Prilagodit će se, osobito sada kad je i Jess kod kuće.«

Jacksonu sine da majka možda govori o sebi. Nije pronašla svoje mjesto u svijetu otkako joj je muž umro. Ta je rana još otvorena i ona tetura poput ptice slomljena krila.

Štene nanjuši hranu, pa izviri ispod stola. S nadom pogleda Jacksona, a cijelo tijelo mahalo je zajedno s repom.

»Brezo, dušice«, Elizabeth je podigne. »Ne voli kad svi vičete.«

Walter zabruna: »Daj joj nešto za jelo. Volim vidjeti kako jede. Bila je kost i koža kad je došla.«

Jackson zatvori oči. Kad ih je ponovo otvorio, i dalje je bio u kuhinji. Usred ovoga »sastanka«, na kojem je pola prisutnih ili bilo od medenjaka ili imalo četiri noge.

»Mama...«

»Kad budeš imao malo vremena, možeš li spustiti kutije s ukrasima za bor? Alice i ja ih moramo pregledati.«

Jackson se suzdrži da ne kaže kako nije imao vremena otkako se vratio u Snježni kristal. Bio je do guše u kreditima, poslovnim planovima, osoblju koje ne radi svoj posao i financijama koje se ne poklapaju. Bilo je dana kad je jeo stojeći i noći kad je ležao na krevetu preumoran da se svuče.

»Skrenuli smo s teme. Moraš naučiti kako se drži sastanak, Jackson.« Djed posegne za keksom. »Onda, što ta žena iz New Yorka zna o našem poslu? Kvragu, kladim se da nije u životu vidjela ni stablo javora, a kamoli cijelu šumu!«

»Ne zovem je da pravimo sirup, deda.«

Djed zagunđa. »Vjerojatno nikada nije probala kvalitetan javorov sirup. Tako sam upoznao tvoju baku. Došla je kupiti bocu našeg sirupa.« Otkine glavu medenjačkom djedu i namigne Alice. »Mislila je da sam tako sladak da nikada nije otišla.«

Gledajući kako djed i baka razmjenjuju ljubavne poglede, Jackson pomisli kako će nepoznavanje javorova sirupa biti najmanji problem za Kaylu Green. »Ako ti je tako lakše, dat ću joj bocu sirupa, ali to nam nije glavni posao. To je hobi.«

»Hobi? O'Neilovi su poznati po kvaliteti svoga sirupa — pro-

izvodimo ga već više od sto godina. Turisti dolaze vidjeti kako ga pravimo, a ti to nazivaš hobbijem?«

»Koliko turista?« Jackson se nije obazirao na hranu pred sobom. »Što misliš, koliko je turista došlo lani? Jer ti mogu reći da nije došlo dovoljno da preživimo.«

»Onda možda nisi trebao toliko potrošiti na gradnju onih fićfirićkih brvnara i renoviranje hotela. Treba li nam sauna? Treba li nam bazen? Jesi li morao zaposliti skupu francusku kuharicu u restoranu? Sve je to rasipanje.« Djed je bio crven u licu i Jackson ustane, jer ga je briga izjedala iznutra. Znao je kako ih to sve boli. Ali je i znao da će skijalište Snježni kristal propasti ne suoče li se uskoro s istinom.

A on to neće dopustiti.

»Učinit ću što treba učiniti. Morat ćeš imati povjerenja u mene.«

»Znači sada si i autokrat.« No djedu glas malo zadrhti i Jackson ugleda nešto u starčevim očima što ga je ukopalo u mjestu.

Ovo je čovjek koji ga je naučio kako izrezbariti strelicu od grane, kako sagraditi branu na potoku i uhvatiti ribu golim rukama. Taj ga je čovjek izvlačio iz dubokog snijega kad bi pao na skijanju i naučio ga kako provjeriti debljinu leda na jezeru da ne propadne.

A to je i čovjek koji je izgubio sina.

Jackson opet sjedne. »Nisam autokrat, ali moram uvesti promjene. Radimo u tromom gospodarstvu. Moramo se istaknuti iz gomile. Moramo ponuditi nešto posebno.«

»Skijalište Snježni kristal jest posebno.«

»Sad je to Skijalište i toplice Snježni kristal, ali napokon se slažemo. Jest posebno.«

Djedu su oči bile sumnjivo sjajne. »Zašto onda išta mijenjati?«

»Jer ljudi ne znaju za nas, deda. Ali saznat će.« Štene mu priljubi njušku za gležanj, pa se Jackson nagne da pogladi meko kovrčavo krzno. »Letim u New York sutra da se upoznam s Kaylom Green.«

»I dalje ne shvaćam što neka cura s Manhattana zna o upravljanju ovakvim skijalištem.«

»Nije s Manhattana. Ona je Britanka.«

Majka se razvedri. »Zaljubit će se u sve ovo. I ja sam. Iz stare Engleske u Novu Englesku.«

Walter se namršti. »Ti ovdje već tako dugo živiš da o tebi ne razmišljam kao o Britanki. Kvragu, siguran sam da ta ženska Kayla nikada nije vidjela losa!«

»Mora li vidjeti losa da obavi posao?« Ali u glavi mu se rađala jedna ideja. Ne baš kompromis, ali rješenje koje bi moglo funkcionirati. »Ako nagovorim Kaylu Green da dođe i iz prve ruke doživi što točno nudimo ovdje u Snježnom kristalu, hoćeš li je onda poslušati?«

»Ovisi. Neće baš puno vidjeti u dva sata, zar ne?«

Jackson je ustao. »Može ostati tjedan dana. Nije da nemamo dovoljno praznih brvnara.«

»Dovraga, nema šanse da će gospođica New York, ili gospođica London ili odakle već bila, htjeti ostati u divljini s nama tjedan dana usred vermontske zime.«

Duboko u duši Jackson je dijelio to mišljenje, ali sigurno ne kani priznati poraz.

»Dovest ću je ovamo i ti ćeš je slušati.«

»Slušat ću je ako kaže nešto što se isplati slušati.«

»Važi!« Navuče jaknu, a majka ga zabrinuto pogleda.

»Ostani i jedi. Sigurno nisi stigao ni blizu dućana, koliko radiš.«

»Nije se trebao odseliti.« Djed je pucnuo prstima da štene-tu privuče pozornost. »Nije trebao potrošiti toliko novca da onu poderotinu od štale pretvori u neku fićfiričku kuću kad mi imamo toliko soba.«

»Utrostručio sam vrijednost te poderotine od štale.« *I spasio zdrav razum.* Jackson gurne tablet u torbu i pomisli da mu je od jednake koristi moglo biti računalo od medenjaka. »Ne bih jeo, hvala. Moram još složiti neke brojke za ekipu iz Inovacija. Napraviti ću si nešto svoje večeras.«

»Kao i uvijek«, promrmljao je djed, a Jackson frustrirano odmahne glavom i izađe iz tople, udobne kuhinje u ledeni zimski zrak.

Čizme su mu krckale u dubokom snijegu i on zastane da udahne mir i tišinu zajedno s mirisom dima iz peći na drva.

Dom.

Katkad te guši, katkad te tješi. Izbjegavao ga je, shvati. Izbivao je dulje nego što je trebao jer je katkad više gušio nego tješio.

Napustio ga je s osamnaest godina, tjerala ga je namjera da se dokaže. Zašto ostati zarobljen u Snježnom kristalu kad te cijeli svijet zove a nudi mogućnosti i prilike? Obuzelo ga je to uzbudjenje, zanos toga da stvara nešto novo, nešto *svoje*. I jahao je na tom valu do onog telefonskog poziva. Stigao je u noći, kao svi najgori telefonski pozivi, i promijenio mu život zauvijek.

Gdje bi sad bio da mu otac nije poginuo? Širio posao u Europi? Bio na uzbudljivom izlasku s nekom ženom?

Dizao prašinu kao njegov brat?

Začuje cvilež i pokraj noge ugleda štene. Na krznu joj je bio snijeg, a u očima vragolanka.

»Ne bi smjela biti ovdje!« Jackson se sagnuo i digao je, osjećajući kako se trese ispod tog kovrčavog krzna. Bila je mala i krhka. Sićušni mali pudl sa srcem lava. Sjetio se dana kad su je on i Tyler našli napuštenu i napola mrtvu u šumi, krznenu krpicu, jedva živu. Donijeli su je kući i gurali natrag u život. »Kladim se da ima dana kad poželješ da nisi postala član obitelji.«

Majka se pojavi na pragu, s izrazom olakšanja na licu kad je ugledala štene. »Slijedila te.« Uzme mu Brezu i privije je uza se, pa ju je gladila, ljubila, slijevala svu ljubav na očarano štene, dok je Jackson gledao i osjećao težinu odgovornosti kako ga tišti.

»Mama...«

»Treba te, Jacksone. Prije ili poslije će to shvatiti. Tvoj je otac griješio, ali djed ne može podnijeti da sada razmišlja o tome. Ne želi da se sjećanje na Michaela ukalja.«

A ni ona to ne želi. To je pročitao iz sjene u njezinom pogledu.

Znajući koliko je voljela njegova oca, Jackson osjeti kako mu se ramena grče od napetosti. »Pokušavam obaviti posao a da ga ne povrijedim.«

Oklijevala je. »Vjerojatno se pitaš zašto si se vratio.«

»Ne pitam se to.«

Mora nekako naći način da nešto njihovo pretvori u nešto svoje a da djed pomisli kako je sve to skupa bila njegova ideja.

Mora spasiti što su izgradili.

Kayla Green je možda radila s nekima od najtežih i najuspješnijih klijenata, ali ništa, *ništa* se neće moći usporediti s izazovima koje će pred nju postaviti obitelj O'Neil.

Nadao se da voli djedamrazove od medenjaka.

DRUGO POGLAVLJE

Nazvala je Angie iz *Washington Posta*. Rekla sam joj da ćeš ju nazvati. I dovršila sam onaj popis medija.« Stacy se nagne preko stola i Kayla se zamalo uguši.

»Hm... fini parfem.« Ovi je dlan oko velike šalice kapučina koju je kupila na putu u ured. Odmota kašmirski šal i baci ga preko stolice, tako da je nekoliko pahuljica snijega završilo na stolu. »Vani je ledeno. Da sam znala da je u New Yorku zimi ovako hladno, tražila bih premještaj u Los Angeles.« Otpije malo kave i nožnim prstima svuče čizme koje je obukla za kratku šetnju od svoga stana, pa izvuče cipele iz ladice u stolu.

Kroz stakleni zid, koji ih je dijelio od ostatka četvrtoga kata, vidjela je kako dvije mlade službenice obnavljaju šminku.

»Što se zbiva? Brett će ispaliti na živce ako prođe i vidi sjajilo i ženske razgovore.«

»Brett je s Jacksonom O'Neilom. Čekaju te u dvorani za sastanke.«

»Jackson O'Neil je razlog parfemu i nagloj potrošnji kozmetike?«

»Kayla, taj je čovjek *strašno* zgodan.«

Ni ne slušajući je pravo, Kayla izvuče mobitel iz džepa, pregleda nove mejlove i ugura stopala u cipele. »Jesi li našla još neke informacije o njemu?«

»Da. Suludo je seksi i...« — Stacy porumeni — »*samac*.«

»Mislila sam o tvrtki.«

»Sve što sam našla poslala sam ti jutros u inboks, ali, Kayla, on je...«

»Nekako mi je došlo pedeset mejlova otkako sam izašla iz stana. Kako je to moguće? Očistila sam inboks u pet ujutro.« Kayla spusti kavu, gurne mobitel u torbicu i uzme hrpu bilješki koje je napisala u tri ujutro. »Kad sam vidjela snijeg, mislila sam da će O'Neil otkazati.«

»Išao je ranijim letom jer je prognoza bila loša, a on ovo želi obaviti. Pokupila sam ga u foajeu. Uspjela sam se dostojanstveno ponašati i ne zaskočiti ga.«

»To bi posve promijenilo definiciju »sveobuhvatne agencijske usluge«.« Kayla se vragoljasto nasmiješi, popravi kosu i duboko udahne. »Idi i gurni glavu pod aparat za vodu.«

»Tvoj inboks je ekvivalent hladne vode. Inače, ovo je stiglo za tebe. Označeno je >na ruke<, pa nisam otvarala. Valjda taj netko nema tvoju kućnu adresu.« Stacy joj doda omotnicu i Kayla prepozna rukopis svoje maćehe.

Prošli su je srsi. Kao da je gola pala u nanos snijega.

»Hvala.« Brzo je gurne u torbu, izade iz ureda i krene stubama u foaje, žaleći što nije ostavila omotnicu na stolu, umjesto da je stavi u torbu. Sad kad je uz nju, neće moći prestati razmišljati o njoj. Opteretila joj je torbu, premda ne teži više od nekoliko snježnih pahulja.

Zastane na stubištu, pritisne dlan o rebra i nekoliko puta duboko udahne.

Sad bi joj na umu trebali biti samo Jackson O'Neil te Skijalište i toplice Snježni kristal. Ne bi trebala razmišljati o maćehi, tim više što je pomisao na maćehu uvijek izazvala pomisao na oca, a zatim, nezaobilazno, na majku.

Uzela si je vremena da malo zuri kroz prozor u nebodere središta grada, podsjetila se kako je naporno radila da može ovdje stajati, a zatim nastavila niza stube i otvorila vrata u foaje.

Njujorška podružnica Inovacija bila je moderna i elegantna, opasana staklenim stjenkama, kroz koje su se pružali zanosni vidici na nebodere Manhattana. Obično je Kayla to smatrala savršenim mjestom za rad, ali danas je onaj šik minimalizam nestao pod blagdanskim ukrasima. Golemi bor dominirao je foajeom, a netko je preko okvira vrata dvorane za sastanke objesio girlandu sa zvjezdicama.

Svi su, od osoblja na recepciji do samoga Bretta, bili u onoj nasmijanoj fazi punoj energije koja nastaje između Dana zahvalnosti i Božića.

Možda i jesam Scrooge, mrko pomisli Kayla, tapkajući potpeticama po ulaštenom podu od hrastovine dok je prolazila pokraj recepcije i diskretno mahnula. Možda će iduće godine unajmiti neku brvnaru s pogledom na šumu i jezero.

Možda ću iduće godine srediti da netko otme Djeda Mraza.

Otvorila je vrata i Brett ustane.

»Evo je! Naša zvijezda. Kayla, da te upoznam s Jacksonom O'Neilom! Jackson, ovo je Kayla Green.«

Stajao je leđima okrenut prema njoj, gledao grad koji se širio pred njim.

U tih nekoliko sekundi, Kayla pomisli kako je Stacy pretjerala s opisom njegovih kvaliteta. Istina, crna kosa je obećavala, a doimao se i viši i širi od prosječnog poslovnjaka s kakvima se sretala tijekom radnoga dana, ali koliko joj se činilo, tu ništa nije opravdavalo sve one mirise i strastvene uzdahe koji su se širili četvrtim katom.

A zatim se okrenuo.

Zbog crne kose očekivala je da će mu oči biti tamne, ali bile su plave. Žestoke, prodorne plave, i Kayli zastane dah jer ništa na ovome muškarcu nije bilo prosječno.

U njegovim je crtama bilo neke čvrste snage, neke jakosti koja se poklapala sa svime što je čitala o njemu u hladnoći svoga rano-

jutarnjeg rada. Od visokog luka obrva do kvrge na nosu, bio je sav, i nepogrešivo, muško.

Pogled iz stisnutih očiju procijenio ju je u sekundi i ona se osjećala kao da više ne može stajati.

Sjetila se kako joj je Stacy predložila da zamoli Djeda Mraza za golog Jacksona O'Neila.

Dragi djedice, već ti dugo nisam pisala, ali...

»Gospođice Green.« Glas mu je bio dubok i snažan, i dok se ona oporavljala od šoka jer je shvatila da Stacyn ukus u muškarcima napokon ima smisla, on je prešao prostoriju i rukovao se s njom.

»Drago mi je što smo se upoznali, gospodine O'Neil.«

Načas joj prođe glavom da bi je on možda mogao natjerati da zaboravi svoje mejlove. Ali onda se odmah sjeti da bi zbog toga loše radila, a nema šanse da bi si to ikada dopustila.

»Nadam se da vam je let bio ugodan.« Kayla sjedne onoliko daleko od tih plavih očiju koliko je mogla a da ne bude čudno. »Veselim se ovoj mogućnosti. Recite nam u čemu mislite da vam možemo pomoći, gospodine O'Neil.«

»Jackson.«

»Jackstone.« Zvučalo je previše prisno. »Pratila sam rast Lagodnih padina.«

»Sada se bavim Snježnim kristalom, obiteljskom tvrtkom. Prije ju je vodio moj otac.«

A otac mu je poginuo u prometnoj nesreći na Novom Zelandu. Čitala je o tome dok je istraživala.

Pitala se kako da taktično postavi pitanje koje ju je mučilo, kadli je on upitno pogleda.

»Želite li nešto pitati?« Brutalno je izravan. »Važno mi je da ovaj projekt bude uspješan, pa ako nešto trebate znati, pitajte.«

»Ne želim biti netaktična.«

Oči mu zakrijese. »Izgledam li vam krhko?«

Izgledao je kao muškarac koji može srušiti drvo udarcem šake. »Pomoglo bi mi da znam zašto ste sada odlučili preuzeti taj posao, a ne prije.«

»Jeste li kad radili s obitelji?«

»Ne.« Želudac joj se stegne. »Nisam.«

»Dobro ste odlučili. Obiteljskim tvrtkama upravlja mnogo više od brige za ono najvažnije. Malo je reći da je to vrlo složena situacija.« U kutu usana pojavi mu se naznaka opora osmijeha, a Kayla se zagleda u liniju tih usana. Bila je sigurna da se Jackson O'Neil itekako vješto ljubi.

Išla je sama sebi na živce, pa je otvorila notes.

Prokleta Stacy.

»Mogu zamisliti da nije lako odlučivati o poslovnoj strategiji kad odgovorni imaju i emotivni ulog u tvrtki. Možda mi možete opisati koje su njihove uloge u poslu?«

»Rekao bih da su *fleksibilne*.« Naslonio se. »Struktura je tvrtke, ako to mogu tako nazvati, neformalna. Ako netko ima neku zamisao, kaže, premda to ne znači da će ih itko slušati.«

Ali *njega* slušaju, u to je sigurna. Njegova snaga i autoritet ne mogu se previdjeti.

»Zvuči šarmantno«, umješno će Brett, ali Kayla je dalje gledala u notes.

Zvuči kaotično.

Digla je pogled. »Recite mi i nešto o samom Snježnom kristalu.«

»O'Neilovi su vlasnici zemlje oko Snježnog kristala već četiri naraštaja. Moj ju je pradjed kupio zbog širokolisnog javora i pokrenuo posao proizvodnje sirupa. Sve su to radili kako se nekoć radilo – zarezivali bi stabla i skupljali sok u kante. Prabaka je pomagala. Počeli su u vlastitoj kuhinji prodavati sirup i njezine javorove kekse. Turisti su voljeli posjećivati sladoranu, pa su moji počeli nuditi i prenoćište. Tako se posao razvio.« Govorio je zanimljivo, sigurnim dubokim glasom opisivao obiteljsku povijest.

Bila je to priča o obitelji koja se drži skupa, koja je radila da nešto stvori. O obitelji s prošlošću i budućnošću.

A što ona zna o tome?

Ništa.

Podsjetila se da on kupuje njezinu stručnost, a ne njezin pedigre. »Na internetu sam pogledala vaše brvnare.«

»To sam prvo sagradio kad sam se vratio prije godinu i pol. Izgradio sam ih od spašene građe. Imaju kamin na drva, vruću kupku i pogled na šumu. Želite li pobjeći, to je pravo mjesto.«

»Prijavljujem se.« Kayla se nasmiješila i zapisala u notes *romantično putovanje*. »A ostali smještaj?«

Pričao joj je, opisivao skijalište i promjene koje je uveo.

Pomislila je na članke koje je čitala usred noći kad nije mogla spavati. Talentirani skijaš, osnovao je tvrtku za ljude kao što je on. Novinari su ga opisivali kao fokusiranog, beskrupuloznog i vizionara, a njegov uspjeh sa Lagodnim padinama ukazivao je na to da su ga dobro opisali.

Kayli se pred očima pojavi slika njega kako na skijama leti po stazi.

Smetena tom slikom u glavi, ustane i ode do prozora. »Zanima me — što smatrate svojom glavnom ponudom?« *Osim predivnih plavih očiju i silno seksi tijela.*

»Nudimo uobičajenu paletu zimskih sportova, zajedno s klijanjem na jezeru i saonicama s konjskom zapregom.« Gurnuo joj je brošuru preko stola. »Unatoč tome što smo dodali toplice i brvnare, gubimo novac. Iskorištenost kapaciteta nam je ispod četrdeset posto. Jedino nam restoran trenutačno zarađuje.«

»Vaša strategija s Lagodnim padinama bila je ciljati na bogatu klijentelu. Imaju mnogo novca i malo vremena, pa za njih sve činite i samo što ne skijate umjesto njih.« Zastala je i razmislila. »Tko vam je sad glavna ciljna skupina? Obitelji? Parovi? Samci? Pustolovi?« *Oni koji bježe od Božića?*

Zamalo se nasmiješio. »Trenutačno koga god možemo dovući da dođe, ali to je svakako dobro mjesto za obitelji. Nama je djetinjstvo u Snježnom kristalu bilo zabavno. Sada tu mogućnost želimo ponuditi našim gostima.«

»Što vaša obitelj misli o tome da dolazi neka agencija raditi s vama?«

»Nisu oduševljeni.«

»Smatrate li kako ćete ih moći uvjeriti da prihvate naše preporuke?«

»Vi ih morate uvjeriti. Možete li vi to?«

»Naravno da može. Nema bolje od Kayle«, ogласi se Brett.
»Za pet minuta će joj jesti iz ruke. Nema brige.«

»Dobro, jer jedenje je jedan od obiteljskih hobija.« Jackson čvrsto pogleda Kaylu. »Došao sam k vama jer ste na glasu kao najbolji. Bitno je da možete moju obitelj zagrijati za sve svoje preporuke.«

»Shvaćam.« Kayla sjedne i zapiše si podsjetnik u notes.
»Uvijek je važno osvojiti cijeli upravni odbor.«

»Bit će vam to pravi izazov.«

Brett se nasmijao. »*Izazov* je Kayli najdraži doručak, a za pri-
log uzima *teško* marinirano u *nemogućem*. Zar ne, Kayla?«

Kad bi Brett barem začepio. »Tko je najvažnija osoba na koju
treba utjecati?«

»Moj djed.« Nije se premišljao. »On je rođen u Snježnom
kristalu i ondje živi i radi cijeli život. On bi i dalje volio voditi
posao. Nije sretan s činjenicom da ga više ne vodi.«

A ti nisi sretan s činjenicom što ti on ne da raditi, pomisli Kayla.

»Dakle, ne pušta vas da ga sami vodite?«

»Moj djed dušom i srcem živi za to mjesto. Znae kako je s
obitelji.«

Nešto joj se zgrči u utrobi.

Ne, ne zna kako je to s obitelji. Nema pojma.

Kayla se natjera na smiješak. »Dakle, želite da dođem i da se
upoznam s njima?«

»I više od toga. Kako bih uvjerio djeda da razmisli o vanjskoj
pomoći, rekao sam mu da ćete provesti neko vrijeme kod nas. Po-
kazati da znate što radimo.«

Činjenica da je to učinio a da nije provjerio kakav je njezin
raspored potvrdila je da Jackson O'Neil ne čuje često riječ *ne*.

Dalje je održavala onaj smiješak. »To zvuči kao odlična ideja.«
»Volio bih da dođete na tjedan dana.«

Tjedan dana!

Čak je i Brett ispao iz svoje uobičajene ravnoteže. »Jackson...«

Tjedan dana?

»Kvalitetno ćete provesti vrijeme i doživjeti sve što Snježni kristal može ponuditi.«

Ovo je bio ispit predanosti.

Ove su plave oči varljive, pomisli Kayla, *i opasne*. Na površini Jackson O'Neil izgleda uljudno i pristupačno, ali to je čovjek koji zna što želi i ne boji se stremiti za time. Činilo joj se da tim očima lovinu uljuljka u trans prije nego što se baci na nju.

»Teško ću odvojiti tjedan dana.«

»Ali vi se gostite *teškim*, zar ne?« Ugušio je njezin prigovor užetom koji je Brett ponudio. »Snaći ćete se. Naravno, vrijeme će vam biti plaćeno.«

Kayla je vidjela kako se u Brettovim zjenicama takoreći pale oznake za dolar.

Šef se opustio. »U tom slučaju, nema brige.«

Oduprla se iskušenju da skoči preko stola i stišće Bretta za gušu dok mu riječi *nema brige* više nikada ne prijedu preko usana.

Pokušala je razmisliti kako će naći tjedan dana u svom krckatom rasporedu kad je i piškiti zahtijevalo planiranje. Preznojila bi se i od jednoga dana, a kamoli tjedna!

Pokušavala je smisliti odgovor koji ne glasi *nađite mi vremenski stroj i ja ću naći tjedan dana* pa zaustila da se pogodi za jedno noćenje u novoj godini, ali tada joj nešto sine.

»Jeste li rekli da su te luksuzne brvnare na osami?«

»Da.«

»Tako udaljene«, rekla je mirno, »da bi netko, kad ondje odsjedne, mogao biti jedini čovjek na kugli Zemaljskoj?«

Plave su oči gledale ravno u njezine. »Gost u brvnari iz svoje vruće kupke može ugledati jedino tamošnje divlje životinje. Bjelore-

pog jelena, rakuna, losa, tu i tamo crnog medvjeda, premda su oni sada u mirovanju, pa to baš nije vjerojatno.«

»U mirovanju?«

»Ne spavaju pravi zimski san, nego miruju u brlogu tijekom zimskih mjeseci.«

Kayla shvati da ako mora birati između susreta s Djedom Mrazom ili s crnim medvjedom, bira medvjeda. Što se ostalih tiče, divlje životinje ti valjda ne kucaju na vrata očekujući da s njima slaviš Božić. »Spomenuli ste kamin...«

»Brvnare su luksuzne.«

Nagnula je glavu u stranu, očarana slikom u glavi. Raspoloženje joj se popravi i ovaj put se iskreno nasmiješi. »Slažem se, važno je da doživim sve što Snježni kristal može ponuditi. Tjedan dana zvuči razumno. Imate li koju brvnaru slobodnu preko praznika, doći ću.«

»Preko praznika?« Visoki luk tamnih obrva. »Mislite, preko Božića?«

»Kanim li se gostiti *teškim*,« — nasmiješila se Brettu — »radije bih da je u umaku od brusnica. Vaš djed treba dokaz moje predanosti... nadajmo se da će ovo dostajati. Nema boljeg vremena za mene da osjetim svu čar Snježnog kristala. Bit ću u jedinstvenoj prilici da razvijem integrirani marketinški plan koji će vas istaknuti u gomili.« A osim toga, bit će u jedinstvenoj prilici da izbjegne ono jedno doba u godini koje mrzi više od bilo kojeg drugog.

Hvala ti, Bože!

Skrivena brvnara i obitelj koja će joj zamjeriti što je došla u ovo doba godine, pa će je pustiti na miru.

Savršeno. Ili bi bilo da Jackson O'Neil ne zuri toliko u nju.

Uznemiravalo ju je to, i to ne samo zato što je neopisivo zgođan. Guste tamne trepavice zaklanjale su oči koje previše vide.

»Zar nemate planova za blagdane?«

Ima. Njezin je plan sve to skupa izbjeći. Naći način kako provesti praznike bez Djeda Mraza. Slijedila je primjer crnog medvjeda, koji je očito visoko razvijena vrsta.

»Moj je plan, gospodine O'Neil, paziti na to da iduće godine u ovo doba imate listu čekanja i da svima Snježni kristal bude glavno odredište za zimske zabave i opuštanje. Zajednički ćemo vašu tvrtku dogurati do vrha. Hoćete li biti tako ljubazni da mi osigurujete najudaljeniju brvnaru koju imate? Bit će mi lakše usredotočiti se ako sam daleko od drugih gostiju.« *Ajme meni, on i dalje zuri u mene.* »Naravno, ako biste radije čekali do nove godine...«

»Pričajte mi malo o sebi.«

»O sebi?« Iznenadilo ju je to pitanje. »Studirala sam engleski na Oxfordu, a zatim...«

»Ne o školovanju. Recite mi nešto o sebi.«

»Pa, radim u Inovacijama od...«

»Nešto privatno.«

Sad je Kayla zurila u njega. »Privatno?«

»Što radite kad ne radite?«

Kayla se ukoči. Nitko ju to nikada nije pitao. Obično su pitanja bila o projekcijama, strategiji, nakladama. Nitko je nikada nije pitao što radi kad ne radi. »Ja...«

»Samo pitam, gospođice Green.«

Ne, kvragu, to nije samo. Odlučila je ponijeti se prema tome kao prema jednom od onih pitanja na intervjuu za posao kad te pitaju za slabosti, a ti im daš nešto što oni ne smatraju slabošću, tipa *previše radim.*

»Previše radim.« Nasmiješila se u znak isprike. »Nemam baš slobodnog vremena. Trenutačno sam se usredotočila na karijeru. Radije se bavim poslom nego nečime drugim.«

Osobito bi radije radila to nego slavila Božić.

»Vaši se neće buniti što radite preko praznika?«

Pita li taj tip nju za obitelj? On želi unajmiti njezine vještine, a ne je posvojiti. Ni jedan je klijent nikada nije pitao za obitelj. Sve ih samo zanima čuti što ona može učiniti za njihov posao. Nikoga nikada nije zanimala osoba za strojem.

Osmijeha zalijepljenog za lice u nekom bizarnom grču, Kayla je tražila odgovor koji nije ni nepristojan ni laž. »Neće se buniti.

Mi smo svi vrlo zaposleni.« U strahu da će on prozreti takvu neutralnu izjavu, odvrti pogled i zatvori notes. »Provest ću tjedan posve posvećena Snježnom kristalu, napisat ću preporuke uz pomoć svoje ekipe ovdje i onda ćemo početi raditi na tome u novoj godini. Brett?« Pogledala ga je tražeći podršku, znajući da je Brett previše lakom za posao da bi ga bilo briga hoće li ona ralicom pregaziti vlastite praznike.

»Odlično. Čak ću ti osigurati i kuhano vino.«

Napokon sretna zbog toga što njezin šef dokazuje kako zaboravlja da njegovi zaposlenici imaju i neki svoj život, Kayla se opusti. »Promijeni to u tekilu i opet ću te staviti na popis onih kojima kupujem darove.«

»Vrijedi. I možeš si pod troškove otpisati i par buca.«

»Srce si, šefe.«

»Nema frke.«

Jackson O'Neil i dalje ju je gledao preko stola. Ispod tog dobro skrojenog odijela zračio je takvom prirodnom seksualnošću, da je bilo gotovo nemoguće svrnuti pogled.

»Biste li se opisali kao sportski tip, Kayla?«

Ni u ludilu. »Ni približno se ne bavim sportom koliko bi trebalo,« ton joj je izražavao žaljenje »pa se veselim što ću to ispraviti. A i volim snijeg. Baš ga volim.« Možda je to trebala reći samo jedanput. Možda je dvaput malo previše.

»Drago mi je.« Hipnotički plave oči zurile su u nju. »Znači, skijate?«

Sjetivši se one fotografije na kojoj se on baca u dubok snježni klanac, Kayla odluči da je pametnije ne lagati. »Ne baš, ali sam oduvijek htjela probati, pa će ovo biti savršena prilika. Jedva čekam. Premda mislim da bi mi draže bile... ovaj... ravne padine.«

Visoki luk tamnih obrva. »Ravne padine?«

»Ništa pre...«, nagnula je ruku da prikaže veliki nagib, »... stravično.«

»Shvaćam.« Prešao je rukom po bradi i njoj se učini da se smiješi. »Ravne padine. Divim se vašoj požrtvovnosti.« Ustao je,

gibak i snažan. Prizor njegovih mišićavih bedara govorio joj je da on od svojih padina ne očekuje da budu ravne.

Nadala se da će se i dalje diviti njezinoj požrtvovnosti kad mu se ispruži pod nogama.

Kayla je prekasno shvatila da tjedan dana u Snježnom kristalu znači i tjedan dana u društvu Jacksona O'Neila, čovjeka koji misli da je zabavno skočiti s litice i dočekati se na okomitoj padini.

Možda je trebala priznati koliko malo iskustva ima.

Možda bih si trebala odmah rezervirati i bolničku sobu.

Uzela je notes, nasmiješila se poticajno-korporativnim stilom i obišla stol do njega. »Ovdje u Inovacijama spremni smo uvijek potegnuti malo dalje za klijente.« Po mogućnosti ne nizbrdo na skijama, ali što se mora nije teško. »Brzi i fokusirani, takvi smo.« Izbacila je ruku i požalila kad joj je prste obujmila snažna muška šaka.

Nastojala je ne zacviljeti.

Ovaj bi tip mogao losa ubiti golim rukama. A premda je nosila svoje najdraže štikle za hrabrost, on je bio viši. Kosa mu je bila tamna i sjajila se pod oštrim svjetlima konferencijske dvorane. Ta bi svjetla trebala biti nesmiljena, ali su samo isticala njegovu neopisivu krasotu.

»Javite mi kad slijecete, pa ću vas dočekati na aerodromu.« Pustio joj je ruku. »Sve ćemo učiniti da vam praznici budu lijepi. Ponudit ćemo vam različite zimske sportove, s obzirom na to da tako... ovaj... volite snijeg.« Iskrice u njegovim očima otkrile su joj da je pogodio kako je dosad u kontaktu sa snijegom bila samo kad je zurila u njega kroz prozor ili ga otirala s kaputa.

Nema veze, podsjetila se.

»Skrivena brvnara, otvoreni kamin, pogled na zaleđeno jezero...« Bez Djeda Mraza, bez ukrasa u izlozima i konfekcijskih božićnih pjesama te, ponajviše, bez uspomena. »Nema boljega. Sretan put!«

Ta žena očito nikada u životu nije bila na pravom snijegu.

Skrivajući osmijeh, Jackson zatvori torbu i pogleda je kako oštro odmiče od njega, na onim fantastičnim nogama i tako visokim

potpeticama da joj možda nedostaje kisika ondje gore. Kosa joj je bila glatka i svilenkasta, pa joj je kao savršeno pitom blijedozlatni zastor padala na ramena. Kladio bi se da Kayla Green nikada u životu nije imala lošu frizuru. Sve je na njoj bilo nemilosrdno uglačano i kontrolirano. Pitao se što se dogodi toj kosi nakon jednog dana u planinama.

Pitam se tko je ona ispod te lakirane površine.

»Nisam mislio da će moći doći preko praznika.« Nije mislio ni da će biti sve te kemije, ali nije se sad htio time baviti. Život mu je bio dovoljno kompliciran i bez toga. »Nema mnogo ljudi njezinih godina koji bi izabrali Božić u izoliranoj brvnari, pa makar kako luksuznoj.«

»Kayla je takva. Kad ima neki projekt, ona je u tome dvjesto posto. Sjajna je, ima najbolje kontakte s medijima od svih. Zato sam je i ukrao londonskoj podružnici. Ona je tigar.«

I računa s time. Treba mu netko osim njega samoga tko posao shvaća ozbiljno. Pa ipak...

»Nije se kanila vratiti kući za Božić?«

Očito ta mogućnost Brettu nije niti pala na pamet. Slegnuo je ramenima. »Ako je i kanila, otkazat će. Snježni kristal je naš prioritet, a ona je čovjek za taj posao.«

Išli su skupa kroz foaje, ali Jackson zastane, trudeći se da ne vidi radoznali pogled zgodne recepcionarke.

»Opušta li se ona ikada?«

»Ne plaćam ju da se opušta.« Brett se nasmiješi kad je vidio kako Jackson diže obrve. »Naravno da se opušta. Kad spava. Svi se opuštamo jedino tada. Moja žena hoće poludjeti. Ali Kayla je prilagodljiva i učinit će sve za klijente. Ako mora skijati, skijat će. Boriti se s medvjedom — borit će se s medvjedom. Nema brige.«

Jackson nije odgovorio. Kladio bi se da bi se krikovi čuli sve do New Yorka kad bi Kayla Green ikada ugledala medvjeda.

U posljednjih osamnaest mjeseci nije pomislio ni na što osim na Snježni kristal, ali sada je odjednom razmišljao o tome da se pridruži Kayli u skrivenoj brvnari daleko od vanjskoga svijeta. Kako

nije imao drugih ventila za kreativnost, njegov je mozak sada zamišljao nju, голу u vrućoj kupki, ružičastih obraza, kako joj se od pare frčka ta glatka plava kosa.

Kvragu.

Očito je pod utjecajem svoje obitelji, jer pridaje posve novo značenje riječi *neprofesionalno*.

»Radit ćeš preko praznika?« Stacy sva očajna zine u nju. »Kayla, pa to je koma.«

To je ostvarenje svih snova. »Šteta, ali preživjet ću«, odgovori sretno.

»Ali što je s Božićem?«

»Božić je otkazan.« Oduprla se iskušenju da zapleše po uredu.

»Ti se dobro držiš.«

»Razočarana sam, ali nema smisla cendrati.«

»To je tako nepošteno od Bretta.« Stacy je bjesnila. »Trebala bi se zabavljati, ići na tulum. Ne želim se petljati, ali kad si zadnji put bila na dejtju?«

»Dejtju?« Zašto joj svi postavljaju tako teška pitanja? »Pa, bio je onaj tip s dvadesetog kata. S njim sam se dvaput našla.«

»Ako govoriš o onom knjigovodi, našli ste se jedanput.«

»Nisam baš za neke duge veze.« Kayla je u torbu trpala sve o Snježnom kristalu. »Jesi li sazvala sastanak?«

»Jesam. Kayla, jedan dejt nije veza.«

»To i ja tvrdim.«

»Jesi li sigurna da nećeš s nama sutra? Nalazimo se u sedam navečer ispred Rockefellerova centra na prvom klizanju. VIP paket. Vruća čokolada i klizački asistent. Svi bismo voljeli da dođeš.«

»Koji bog je klizački asistent?« Kayla posegne za bocom vode na stolu.

»Neki dečko ili cura ti valjda oblače klizaljke.« Stacy slegne ramenima. »Poslije toga idemo u Macy's na Santaland. Cijeli božićni paket!«

Neka me netko ustrijeli.

Kaylu zaboli čeljust od smješkanja. Pitala se usuđuje li se nazvati Jacksona O'Neila i zatražiti onu brvnaru još ranije. Trenutačno je bila spremna kampirati u šumi. »Oprosti što ispadam nedruštvena, ali jednostavno nemam vremena.« Nasloni se. Bolio ju je želudac i u glavi joj je bubnjalo jer je stalno morala misliti na Božić.

»Klizanje bi bila dobra vježba za Vermont.«

»Ne treba mi vježba. Planirat ću kampanju uživajući u brvnari.«

»Neće se tvoji ljutiti što ne ideš kući ove godine?«

»Shvatit će.« Sad to više nisu bili samo želudac i glava, nego i srce i grlo. Kvragu. Mislila je da je čvršća. »Zahvaljujući Jacksonu O'Neilu, imam dovoljno posla da me drži idućih pet praznika, pa se nemoj ljutiti...«

»Trebao je Brett ići!«

»Brett ima ženu i četvero djece, premda ne znam kad je imao vremena *napraviti* četvero djece, s obzirom na to da je vječno u uredu. U svakom slučaju, O'Neil je tražio mene, pa će mene i dobiti.«

Stacy promigolji obrvama, a Kayla preokrene očima.

»Ne u *tom* smislu. Dobit će me u poslovnom, profesionalnom smislu.« Nastojala je ne misliti na one plave oči ili na širinu njegovih ramena.

»Ima li tebe uopće u nekom drugom smislu? Kayla, ne bi trebala sama provesti praznike.«

»Neću biti sama. Bit će losova, rakuna i... i... », mučila se da se sjeti, »... drugih slatkih, mucastih, božićkastih...«

»Jesi li ti ikada vidjela losa?«

»Ne uživo.« *Sva sreća!* »Ali sigurno su medeni. Zašto?«

»Jer los nije mucast i meden. Provjeravam znaš li ti u što se upuštaš.« Nagnula se preko stola, utipkala nešto u Kaylinu tipkovnicu i začas se na ekranu pojavila velika slika losa, s onim izduženim koščatim licem.

»Ajme meni!« Kayla se odmaknula s gađenjem. »To je najružnije stvorenje koje sam ikada vidjela.«

»Ja sam rekla svoje.« Stacy se uspravi. »I dalje si luda za time da ondje provedeš Božić?«

»Neću ga provesti s losom, budi sigurna. Bit će zabavno. Otvoreni kamin je romantičan.«

»Ne kad si sama.«

»Neću biti sama. Ponijet ću hrpu DVD-ova. Poklonila sam si cijelu kutiju filmova, zbirka se zove *Vrhunski horori*.«

»Kayla, to je strašno. Tko provodi Božić tako da gleda horore?«

»Ja.« Uzela je hrpu papira koje će čitati prije spavanja.

»A što ćeš s hranom?«

»Brett tvrdi da se gostim poslom, ali vjerojatno ću ponijeti kokice.«

»Za Božić treba jesti s ljudima koje voliš, a ne gurati kokice u mikrovalnu!«

»Obožavam gledati horore. Uživat ću. Molim te, makni tog losa s mog ekrana. Moram raditi, a ne mogu ako me ovo čudo gleda.«